

NAGYBÖJTI NAPTÁR

12. (h) Mi is részesedünk a szentek érdemeiben és örömeiben, és ők is részesednek a mi küzdelmünkben, a béke és kiengesztelő-dés iránti vágyunkban. Megpróbálok a „másik bőrében” lenni, hogy jól tudjam szeretni őt.

13. (k) A feltámadt Krisztus győzelméből fakadó örömük nekünk erőforrás lehet ahhoz, hogy legyőzzük a közömbösség és a keményszívűség sokféle formáját. Kritizálás helyett ma a jót keresem mindenkiben: dicséret, köszönet, elismerés a pletyka és megszólás helyett.

14. (sze) Minden keresztény közösség arra hivatott, hogy átlépje azt a küszöböt, amely az őt körülvevő társadalommal, szegényekkel, távollévőkkel összeköti. Az egyház természeténél fogva missziós és nem befelé forduló, hanem minden emberhez szóló küldetése van. Mai döntéseimben a magam érdeke helyett különösen is a másik ember javát keresem.

15. (cs) Nemzeti ünnep A missziós küldetés türelmes tanúságtételt jelent Jézusról, aki az Atyához akarja vinni a teljes valóságot és minden embert. Türelmes, figyelmes és megértő leszek egész nap. Imádkozom hazánkért.

16. (p) A missziós küldetés abban áll, hogy a szeretet nem hallgathat. Az egyház követi Jézus Krisztust azon az úton, amely minden emberhez elvezeti a föld legvégső határáig. Böjtölök nemzetünk, Európa és a világ megtéréseért, és részt veszek a szentségimádáson és/vagy a keresztúton.

17. (szo) Jer 11,18-20; Jn 7,40-53 Felebarátunkban azt a testvért láthatjuk, akiért Krisztus meghalt és feltámadt. Mindazt, amit kaptunk, értük is kaptuk. És ugyanúgy, amivel ezek a testvérek rendelkeznek, ajándék az egyháznak és az egész emberiségnek. Nagylelkűen adom az időmet, a mosolyomat, az ötleteimet, a munkámat a rászorulóknak.

Beer Miklós: „VAN-E MERSZÜNK SZEMBENÉZNI AZZAL AZ EMBERREL, AKI ELÓTTÜNK ÁLL?”

Gyermekkoráról, Istenbe vetett nagy bizalmáról, együtt érző szeretetéről, nyilvánosságról beszélgetett Beer Miklós váci püspökkel a plébános a „Kávéházi esték Tóni atyával” programsorozat estjén január 18-án a Nem Adom Fel kávézóban.

Nagy érdeklődés kísérte a beszélgetést a Nem Adom Fel kávézóban, amelynek barátságos légköre tökéletes háttérrel biztosít Tóni atya személyes hangvételű beszélgetéseire. A január 18-i beszélgetés előtt levetítették a nemrég készült, néhány perces kisfilmet a kávézóról, ahol a megváltozott munkaképességűek nagy örömmel és odaadással dolgoznak.

A gyermekkorával kapcsolatos kérdésre válaszolva Beer Miklós elmondta, hogy konzolidált polgári családba született, a háború nagy tragédiát jelentett az életükben, de a bizalom és a remény sok nehézségen segítette át őket.

Édesapja 1945. február 11-én, Budapest ostromának utolsó napjaiban halt meg munkaszolgálat közben, a házuk lakhatatlanná vált, a másfél éves kisfiú és édesanyja rokonoknál húzta meg magát. Néhány év múlva kitelepítették őket egy szabolcsi kis faluba: „Az Úristen olyan élményt adott ezzel, amelytől nem lettem elkényeztetett pesti gyerek” – vallotta meg. Megtanult aratni, markot szedni, később Pilismaróton „nagy tekintélyre” tett szert ezzel a tudásával. A szabolcsi család együtt érző vendégszeretete is szép emléke maradt. Édesanyjának biztosan nagyon nehéz lehetett megszokni az új környezetet, elveszíteni munkáját, de Istenbe vetett bizalma segíthette. Neki pedig, valotta be, nagyon tetszett a szabolcsi élet, ahol szórén ülhette meg a lovat. Később Zebegénybe kerültek a nagymamához, innen járt a váci gimnáziumba, majd a teológiára. Mit jelent számára a Dunakanyar térsége? Az Úristen csodálatos ajándékát, a természet élményét.

1966-ban szentelték pappá, Zuglóban, majd Márianosztrán, Pilismaróton és Dömösön, később az esztergom-belvárosi plébánián szolgált. A szemináriumban tanított, rektor lett, majd 2000-ben segédpüspök, 2013-ban pedig püspök.

Az együtt érző szív, ami annyira jellemzi a váci megyéspüspököt, nem ad-e alapot arra, hogy megsebezzen? – hangzott a kérdés, amelyre Beer Miklós Ferenc pápa szavaival válaszolt: nem steril egyházban szeretne élni, hanem olyanban, ahol meg lehet sebződni, be lehet mocskolódni. A sorsközösség vállalása ezzel jár, és ilyenkor azt teszi, amit Arany János szépen megfogalmazott: „Nem pöröltem, – Félreálltam, letöröltem”.

A példaképeiről szólva Beer Miklós Vajda József zebegényi plébánost említette, aki tudós ember volt, de Esztergomból büntetésből Zebegénybe helyezték. Tíz éven át nevelte, adott példát neki puritán, következetes, hiteles életével. Pálos Frigyes pedig gimnazista korában állt mellette, a fiatal pap akkor váci káplán volt. A püspök elmesélt egy kedves történetet: amikor Frigyes atya kórházban volt, orvosa lemondott róla, hívta őt, hogy látogassa meg; el is ment, és amikor Pálos Frigyes megtudta, hogy ő lesz a váci püspök, gyorsan meggyógyult, és hazament. „Azóta is itt van mellettem, a napokban lesz 90 éves.”

Püspöki jelmondatát – „Rendületlenül a hitben” – felidézve Beer Miklós elmondta, hogy minden bajjal szemben a hit tud reményt adni. A gonosz erejét közvetlenül nem tapasztalta meg, a rossz jelenléte viszont mindig foglalkoztatta: erőre van szükség a sátáni erőkkel szemben, amikor azt látjuk, hogy emberek képesek megkínózni, tönkretenni egymást, elrontani, ami szép. A főpásztor megosztotta a hallgatókkal, hogy fájdalmas érez az emberi gonoszság megnyilvánulásait tapasztalván. Ferenc pápa kérdésére idézte, melyet chilei útja során is feltett: Miért ne lehetne megállítani a fegyverkereskedelmet?

Honnan van ez az erős hite? – kérdezte Michels Antal, amire Beer Miklós püspök édesanyja és nagymamája hitét, lelkierejét idézte fel. Feltette továbbá a kérdést, hogy miért mer a mai ember annyit panaszkodni. A statisztikák szerint (mint kiderült, a főpásztor szereti a Worldometers – Valós idejű világstatisztika programot tanulmányozni) Magyarország benne van a föld ötven leggazdagabb országában, pesszimizmus terén mégis az első öt között van. Édesanyja Szabolcsban nem panaszkodott: éjjel kötött, nappal tanított.

A hitről szólva a váci püspök hozzátette azt is, hogy az valóban ajándék: „mázli kérdése”, ahogy egy orvos barátja fogalmazta. Sok ateista barátja is van, Fila Bélát idézte ezzel kapcsolatban: „Nagyon szégyellném magam, ha nem lenne ateista barátom.” A mi nemzedékünknek szép élményei vannak a hittel kapcsolatban – tette hozzá. – Feléledt a katekumenátus intézménye, sok felnőtt keresztelkedő, bér mállkozó van. A hit egy megtalált látásmód, átél ősbizalom. Két dolgot ért meg az ember: egyrészt, hogy nincs egyedül, szeretik, másrészt, hogy dolga van a világban – ennek megértése a felnőtt hit kezdete.

„Nemcsak..., hanem... is” – emlékezett Michels Antal az aranyszabályra, amelyet Beer Miklóstól tanult a szemináriumban. Ezzel kapcsolatban a püspök megerősítette: Valóban fontos, ki tudunk-e lépni önmagunkból. A platóni piramisra – vagy a börszönyi hegytetőre, ahogy szívesen mondja – sokfelől fel lehet menni. Azonban egyszerre van szükség belső bizonyosságra és mások felé való nyitottságra.

A beszélgetésben az egyházmegye szervezetét illető kérdések következtek ezután. A világiak képzése nagyon fontos a Váci Egyházmegyében. Miért? A püspök elmesélte, hogy 15 évvel ezelőtt Bosák Nándor püspök egy buszos utazáson említette neki az akolitusképzést, ekkor figyelte fel rá. Ma már több akolitusképzés van, mint papjuk, évente 25-30 felnőtt férfi jelentkezik szolgálatra. Itt ismét Ferenc pápa legújabb beszédeiből idézett a főpásztor: Santiagóban azt mondta, tragikus lenne, ha a papok, püspökök azt hinnék, ők az Egyház: együtt vagyunk az Egyházzal.

Beer Miklós felelevenítette, hogy a cserkészetben is azt tanulta, hogy meg kell bízni a munkatársaiban, és ezt gyakorolja.

A kórházi beteglátogatás jól működő intézménye a Váci Egyházmegyében arra épül, hogy örökölt egy papot, Faragó Artúrt, akinek ez a hobbija. A püspöknek csak annyi volt a dolga, hogy zöld utat adjon. Ma már tizennégy kórházban van főállású lelki-gondozójuk, ők szervezik a látogató csoportokat.

Nem maradhatott ki a beszélgetésből a 2014-ben írt, a cigány-pasztorációról szóló körlevél sem. Miért érezte úgy a főpásztor, hogy meg kell szólalnia? Pilismarótón és Dömösön 20 évet élt együtt cigányokkal, megismerte őket, közelről látta elesettségüket. A rendszerváltás után visszazuhant a cigányság, 10 éve Nógrád megyében egy szociológus szerint 20 % volt köztük az analfabéták aránya: egy ilyen helyzetben meg kellett szólalni – vallja Beer Miklós. Nagy fájdalom volt számára, hogy jónéhány pap nem akarta felolvasni a körlevelet. Pedig ez a kérdés arról is szól, hogy hívó emberek vagyunk-e, vagy csak vallásosak. El tudom-e fogadni testvérnek a cigány embert, ha a templomban mellém ül? Embernek nézem-e? Mit teszünk értük? Fel kell rázni az Egyház lelkiismeretét! Egy-egy családot lehetne pártfogolni. Egyértelmű volt ezután a következő kérdés: a migránsválság, amelyet a püspök 21.szdz-i népvándorlásnak nevez. Ezt a népvándorlást csak a felszínen terelgetjük, anélkül, hogy kezelnénk. Ferenc pápa újévi körlevelében felhívta a figyelmet arra, hogy ma 250 millió ember van úton, ebből 20 millió háború elől menekül. Ma háromszor annyian élnek a Földön, mint hetven éve, amikor Beer Miklós született: a már idézett Worldometers mutatja, hogy pörög az utolsó szám, mint a gázóra. Az ökológiai válsággal sem merünk szembenézni: évente egy magyarországnyi területtel nő a sivatag. És ezt a helyzetet nem kezeljük, mindenütt csak kapkodás van, és érzelmi túlfűtöttség.

2015-ben azt mondta a váci főpásztor, a kerítés megépítésével kegyelmi időt kaptunk, hogy felkészüljünk a népvándorlás kezelésére. Ma úgy látja, nem használjuk ki ezt az időt. A lengyel püspöki konferencia elnöke kimondta: „A nemzetbiztonság kérdését felülírja az ember.” Hívóként el kell gondolkodnunk ezen a mondaton – figyelmeztetett Beer Miklós.

Stanisław Gądecki érsek említette a humanitárius folyosókat is – tette hozzá Michels Antal. Beszélgetőtársa pedig felidézte, hogy az ENSZ idejében két fontos célt határoztak meg: nemzetközi népvándorlási stratégia kidolgozását és a humanitárius folyosók biztosítását. Ferenc pápa is azt mondja, hogy ha van rá esély, szeretnénk, hogy az emberek otthon maradjanak. De ha nincs rá esély? Hogyan lehetne véget vetni a háborúknak? Hogyan lehetne mezőgazdasági technológiákat vinni ezekbe az országokba? – ezeket a kérdéseket kell feltenni. Nigériában évszázadokon át a folyókból ittak az emberek, egészen addig, amíg a nyugati országok gyárakat nem telepítettek, és ezek víztisztító berendezés híján megmérgezték a vizeket – ez a sátán műve. Ezekkel a problémákkal kapcsolatban – ahogy a cigánysággal szemben sem – nem lehet kvótákat, statisztikákat emlegetni. Kérdés, van-e merszünk szembenézni azzal az emberrel, aki előttünk áll. Jézus minden rászorulóval azonosul: „Éheztem, és ennem adatok...”

Nem maradhatott el az elmúlt napok botrányt kavarázó híre sem, mely egy papról szól, aki a templomban hirdette, melyik pártra szavazzanak a hívek. „Elég hamar a képernyőre kerültem ismét...” – mondta mosolyogva Beer Miklós, akit Zebegényben, a málenkij robot emlékére tartott mise előtt a sekrestyében keresett meg ennek kapcsán egy tévéstáb. Azt mondta nekik is: nagy veszély, ha beállunk kampányolni, és nincs is jogunk hozzá.

Thullner Zsuzsanna/Magyar Kurír